

Sala Gran

Del 14 al 31
d'octubre de 2010

Adaptació

Carles Guillén

Direcció

Joan Ollé

Joan Anguera
Paula Blanco
Montserrat Carulla
Rosa Muñoz
Victòria Pagès
Albert Pérez
Àngels Poch
Fèlix Pons

Cor Lieder Càmera

Solista

Mariona Fernández

Direcció

Xavier Pastrana

Producció

Teatre Nacional
de Catalunya i El Canal.
Centre d'Arts Escèniques
Salt / Girona

**Teatre Nacional
de Catalunya**

**Joan
Maragall,
la llei d'amor**
Carles Guillén i Joan Ollé

Joan Maragall, la llei d'amor

Adaptació: Carles Guillén

Direcció: Joan Ollé

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya

i Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona

Aquest espectacle s'estrena
al Teatre Municipal de Girona,
en el marc de Temporada Alta 2010,
Festival de Tardor de Catalunya –
Girona/Salt, els dies 9 i 10 d'octubre.

**Teatre Nacional
de Catalunya**

Sala Gran del Teatre Nacional
de Catalunya
Del 14 al 31 d'octubre de 2010

Un recorregut per l'obra del gran poeta català

Joan Maragall va néixer a Barcelona el 10 d'octubre de 1860 i va morir amb cinquanta anys tot just acabats de fer, el 22 de desembre de 1911. Aquesta temporada es commemora, per tant, el doble aniversari d'una de les personalitats més fascinants de la cultura catalana del segle xx, i el TNC vol contribuir al merescut homenatge d'aquest poeta de la paraula viva, mestre d'ascendència romàntica subscrit al Modernisme. Amb aquest objectiu neix *Joan Maragall, la llei d'amor*.

Joan Ollé, que la temporada passada va crear i dirigir *El jardí dels cinc arbres*, el sorprenent homenatge a Salvador Espriu, ha concebut un espectacle transversal i poètic construït sobre el conjunt de l'obra literària de Joan Maragall. Per a l'ocasió compta amb un equip artístic plenament consolidat, amb noms destacats dels escenaris catalans.

Joan Maragall (1860 – 1911) poeta de la “paraula viva” i periodista d'opinió. Ciutadà culte de la Barcelona del tombant de segle XIX-XX, va traduir Goethe, Nietzsche i Novalis. Escriu entre la tradició romàntica de la Renaixença i els noucentistes de la Mancomunitat. És el primer que fa poesia en el català de Barcelona, amb naturalitat. Modern, més que no pas pels motius, per la manera de tractar-los en la seva obra, per la reflexió sobre el llenguatge, i pel seu rerefons filosòfic i religiós. Entre l'“adéu Espanya” i l'iberisme, la seva influència és sempre vigent a Catalunya de forma més o menys visible. La seva obra poètica, força coneguda, és relativament minça si la comparem amb la producció en prosa, amb més de 450 textos, entre articles, assaigs, discursos, semblances biogràfiques i pròlegs. La seva correspondència, extensíssima, té un interès que supera de molt el purament anecdòtic o biogràfic.

Aquest espectacle forma part dels actes de l'Any Maragall, i s'estrena el 9 d'octubre de 2010 al Festival Temporada Alta de Girona.

Joan Maragall, la llei d'amor

Una adaptació de Carles Guillén i Joan Ollé sobre l'obra de Joan Maragall

Adaptació Carles Guillén i Joan Ollé

Direcció Joan Ollé

Moviment actoral Andrés Corchero

Escenografia i attrezzo Sebastià Brosa

Vestuari Míriam Compte

Il·luminació Lionel Spycher

So Damien Bazin

Vídeo Eugenio Szwarczer

Caracterització Núria Lluell

Ajudant de direcció Iban Beltran

Ajudant d'escenografia Jorge Salcedo

Ajudanta de vestuari Xènia Gasull

Assistentia d'escenografia Mercè Lucchetti

Intèrprets:

Joan Anguera

Paula Blanco

Montserrat Carulla

Rosa Muñoz

Victòria Pagès

Albert Pérez

Àngels Poch

Fèlix Pons

Cançó *Excelsior*:

Vicky Peña

Cor Lieder Càmera

DirectorXavier Pastrana

Solista Mariona Fernández

PianistesMedir Bonachi i Marc Torres

ArranjamentsFeliu Gasull i Xavier Pastrana

Músiques de: Pau Casals, Feliu Gasull, Edvard Grieg, Cristòfor Taltabull, Enric Morera, Pep Ventura, Xavier Ribalta, Richard Wagner, Gioachino Rossini, Lluís Millet, Henry Purcel i Tomás Luis de Victoria.

Equip tècnic de la companyia

Cap tècnic Mateu Vallhonestà

Regidoria i utilleria María de Frutos

Tècnic de llums Carles Borràs

Tècnic de so Damien Bazin

Tècnic de vídeo Eugenio Szwarczer

Maquinista Jorge Salcedo

Perruqueria i maquillatge Núria Lluñell

Sastresses Xènia Gasull i Sara Novellas

Construcció d'escenografia Escenografia Moià, SL

Tematització d'escenografia Dbòlit SCCL

Confecció de vestuari Goretti Puente, sastreria teatral

Ajudanta de producció Lorena López

Producció executiva Lola Davó

Direcció de produccióJosep Domènech – Bitò Produccions

Agraïments:

Pere Maragall, Joan Anton Maragall i Dolça Tormo (Arxiu Joan Maragall),
Xavier Basiana (Nau Ivanow), Antoni Puigverd i Lluís Soler

Muntatge, assaigs i representacions:

Equips tècnics i de gestió del Teatre Nacional de Catalunya

Producció:

Teatre Nacional de Catalunya i El Canal. Centre d'Arts Escèniques Salt/Girona

M'he endut de vacances l'obra completa de Joan Maragall, poeta de qui aquest 2010 recordem els cent cinquanta anys del naixement i el centenari de la mort. Maragall, burro de mi, no formava part dels meus poetes de capçalera; no vaig entrar mai en la seva escriptura més enllà dels seus versos més coneguts, de gran qualitat, però que em sonaven a jocs florals, a englantina i a flor natural, a apocat, a cursi, a passat. Ja ho va dir Machado: l'Espanya que menysprea el que ignora; és a dir, un servidor.

Un servidor observava el paisatge de la manera com no s'ha de mirar. Em deia: «¿Com pot parlar de floretes, muntanyes, sardanes i vaques cegues aquest home quan només falta un quart de segle perquè Salvador Dalí i Luis Buñuel filmin *Un chien andalou*? ¿Com poden, mossèn Cinto i la seva *Atlàntida*, ser contemporanis de Verlaine, Rimbaud o Baudelaire? En quin país vivíem! Doncs vivíem en un país per fer, sense personalitat ni llengua, envaït políticament i cultural per un altre de «gairebé africà», en paraules del poeta. I, enmig d'aquest panorama, Joan Maragall, burgès catòlic de Sant Gervasi que parla anglès, francès i alemany, té tretze fills i viu de renda, s'alça com un gegant entre capgrossos, imaginant un país vivible, educat i just.

Seria groller reduir els mèrits de Joan Maragall a l'àmbit de la poesia: és un pensador polític i social de primer ordre, alhora que un idealista convençut que l'únic manament de la llei del seu Déu és l'amor. Si bé en molts dels seus poemes s'endevina la data en què van ser rimats, alguns articles periodístics com «Visca Espanya!» o «La iglésia cremada» semblen escrits avui, i avui encara podrien inquietar fortament el Tribunal Constitucional o el Vaticà. Des del convuls entusiasme de qui acaba de descobrir un nou continent, n'aconsello a aquells que el desconeguin una atenta lectura en aquest any dedicat a ell. Només es poden topar amb un problema: que quan vagin a la llibreria i el demanin, els enviïn a una llibreria de vell, perquè aquest senyor és d'una altra època.

Joan Ollé

Oda a Espanya, 1889

Escolta, Espanya, la veu d'un fill
que et parla en llengua no castellana;
parlo en la llengua que m'ha donat
la terra aspra:
en aquesta llengua pocs t'han parlat;
en l'altra, massa.

T'han parlat massa dels saguntins
i dels que per la pàtria moren:
les teves glòries i els teus records,
records i glòries només de morts:
has viscut trista.

Jo vui parlar-te molt altrament.
Per què vessar la sang inútil?
Dins de les venes vida és la sang,
vida pels d'ara i pels que vindran:
vessada és morta.

Massa pensaves en ton honor
i massa poc en el teu viure:
tràgica duies a mort els fills,
te satisfeties d'honres mortals,
i eren tes festes els funerals,
oh trista Espanya!

Jo he vist els barcos marxar replens
dels fills que duies a que morissin:
somrients marxaven cap a l'atzar;
i tu cantaves vora del mar
com una folla.

On són els barcos? On són els fills?
Pregunta-ho al Ponent i a l'ona brava:
tot ho perderes, no tens ningú.
Espanya, Espanya retorna en tu,
Arrenca el plor de mare!

Salva't, oh!, salva't de tant de mal;
que el plô et torni feconda, alegre i viva;
pensa en la vida que tens entorn:
aixeca el front,
somriu als set colors que hi ha en els núvols.

On ets Espanya? no et veig enlloc.
No sents la meva veu atronadora?
No entens aquesta llengua que et parla entre perills?
Has desaprès d'entendre an els teus fills?
Adéu Espanya!

Cant espiritual (1910-1911).

Si el món ja és tan formós, Senyor, si es mira
amb la pau vostra a dintre de l'ull nostre,
què més ens podeu dâ en una altra vida?
Per'xo estic tan gelós dels ulls, i el rostre,
i el cos que m'heu donat. Senyor, i el cor
que s'hi mou sempre... i temo tant la mort!
Amb quins altres sentits me'l fareu veure
aquest cel blau damunt de les muntanyes,
i el mar immens, i el sol que pertot brilla?
Deu-me en aquests sentits l'eterna pau
i no voldré més cel que aquest cel blau.
Aquell que a cap moment li digué: "- Atura't"
sinó al mateix que li dugué la mort,
jo no l'entenc, Senyor; jo que voldria
aturar tants moments de cada dia
per fê'ls eterns a dintre del meu cor! ...
O és que aquest "fê etern és ja la mort?
Mes llavors, la vida, què seria?
Fóra l'ombra només del temps que passa,
la il·lusió del lluny i de l'a prop,
i el compte de lo molt, i el poc i el massa,
enganyador, perquè ja tot ho és tot?
Tant se val! Aquest món, sia com sia,
tan divers, tan extens, tan temporal;
aquesta terra, amb tot lo que s'hi cria,
és ma pàtria, senyor; i no podria
ésser també una pàtria celestial?
Home só i és humana ma mesura
per tot quant puga creure i esperar:
si ma fe i ma esperança aquí s'atura
me'n fareu una culpa més enllà?
Més enllà veig el cel i les estrelles,
I encara allí voldria ésser-hi hom:
si heu fet les coses a mos ulls tan belles,
si heu fet mos ulls i mos sentits per elles,
per què acluca'ls cercant un altre *com*?
Si per mi com aquest no n'hi haurà cap!
Ja ho sé que sou, Senyor; pro on sou, qui ho sap?
Tot lo que veig se vos assembla en mi...
Deixeu-me creure, doncs, que sou aquí.
I quan vinga aquella hora de temença
en què s'acluquin aquests ulls humans,
obriu-me'n, Senyô, uns altres de més grans
per contemplar la vostra faç immença.
Sia'm la mort una major naixença.

La vaca cega, VIII-1893.

Topant de cap en una i altra soca,
avançant d'esma pel camí de l'aigua,
se'n ve la vaca tota sola. És cega.
D'un cop de roc llançat amb massa traça,
el vailet va buidar-li un ull, i en l'altre
se li ha posat un tel: la vaca és cega.
Ve a abeurar-se a la font com ans solia,
mes no amb el ferm posat d'altres vegades
ni amb ses companyes, no; ve tota sola.
Ses companyes, pels cingles, per les comes,
pel silenci dels prats i en la ribera,
fan dringar l'esquellot, mentre pasturen
l'herba fresca a l'atzar... Ella cauria.
Topa de morro en l'esmolada pica
i recula afrontada... Però torna,
i baixa el cap a l'aigua, i beu calmosa.
Beu poc, sens gaire set. Després aixeca
al cel, enorme, l'embanyada testa
amb un gran gesto tràgic; parpelleja
damunt les mortes nines i se'n torna
orfe de llum sota del sol que crema,
vacil·lant pels camins inoblidables,
brandant llànguidament la llarga cua.

Joan Maragall

Cronologia

Extreta de l'exposició

Joan Maragall, el poeta extasiat

1860

Joan Maragall neix el 10 d'octubre a la casa familiar, al número 4 del carrer de Jaume Giralt a Barcelona. És el quart fill i únic noi de Josep Maragall i Vilarosal, fabricant tèxtil, i de Rosa Gorina i Folch.

1878

Publica el seu primer poema, «Al veure't l'ànima entera», al setmanari humorístic *Lo Nunci*.

1879

Després de dos anys de resistència a incorporar-se al negoci familiar, Maragall ingressa a la Universitat, on inicia la carrera de Dret, típica solució de compromís quan un fill d'industrial decideix dedicar-se a la literatura. Hi coneixerà Antoni Roura (1860-1910) i Josep Soler i Miquel (1861-1897), companys de facultat amb els quals mantindrà una relació d'amistat i intel·lectual decisiva.

1881

Obté la Flor natural del III Certamen Literari de Badalona amb el poema «Dins sa cambra», recreació d'un episodi del *Faust* de Goethe, que encetarà el recull antològic *Les disperses* (1904).

1884

Acaba els estudis i li pervé una nova crisi. Davant la disjuntiva de ser poeta o burgès assumint-ne totes les conseqüències, Maragall se sent incapaç de triar i passa tres anys estèrils.

1885

Escriu les *Notes autobiogràfiques*.

1888

Comença a exercir d'advocat i es planteja seriosament la possibilitat del matrimoni. Per altra banda, el 30 d'abril publica «L'oda infinita» a la *Il·lustració Catalana*. Maragall comença a trobar-se a si mateix com a poeta al mateix temps que es resigna a acceptar la seva condició de burgès adult.

1890

Entra a treballar al despatx de l'advocat Brugada. L'octubre ingressa a la redacció del *Diario de Barcelona* el portaveu de la burgesia catalana dirigit per Joan Mañé i Flaquer.

1891

Apareixen a *L'Avenç* (1889-1893) les dues primeres poesies «dignes», segons Maragall, després de «L'oda infinita»: «Enviant les flors» i «Les minves del gener». Tradueix Goethe. El 27 de desembre es casa amb Clara Noble. Un grup d'amics li regala una edició limitada de les seves poesies curada per Josep Soler i Miquel. És una mena de consagració pública com a poeta.

1893

Descobreix Nietzsche i publica, amb el pseudònim de Pamphilos, un article sobre el seu pensament a *L'Avenç*, a més de la traducció d'un fragment d'*Així parlà Zarathustra*. Participa, amb el grup de *L'Avenç*, en l'estrena de *La Intrusa* de Maurice Maeterlinck a Sitges. Entra a l'Acadèmia de Bones Lletres de Barcelona. Neix la seva primera filla. El 7 de novembre, en l'acte d'obertura de la temporada, es produeix un atemptat anarquista al Liceu. Maragall, que en va ser testimoni, escriu «Paternal».

1894

Guanya l'Englantina de Plata als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «La sardana». Participa en la Tercera Festa modernista de Sitges, dedicada a la literatura moderna, amb les «Estrofes decadentistes».

1895

Forma part de la nova junta catalanista de l'Ateneu, presidida per Àngel Guimerà, en qualitat de secretari. Publica *Poesies* a la Tipografia de L'Avenç.

1896

Guanya la Viola d'Or i Argent als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «El mal caçador». Tradueix Wagner al català: una escena del *Parsifal* per a un concert de l'Orfeó Català i una altra de *Tristany i Isolda*.

1898

Escriu «Els tres cants de la guerra». Publica l'«Oda a Espanya» i el «Cant dels joves» a la revista *Catalònia* (1898-1900), que representa una simbiosi del modernisme i el catalanisme. Tradueix *Ifigènia a Tàurida*, publicada també a *Catalònia*, amb motiu de la representació dirigida per Adrià Gual als Jardins del Laberint d'Horta en una de les primeres sessions del Teatre Íntim.

1899

S'instal·la a Sant Gervasi. Se li apareix per primera vegada el Comte Arnau: irracionalisme nietzscheà, intel·lectual modernista, individualisme. Publica la primera part d'*El Comte Arnau a Catalònia*.

1900

Mort del pare, que li deixa resolta per sempre més la qüestió econòmica. Publica *Visions i cants*, on recull els poemes dedicats a la reinterpretació dels grans mites llegendaris catalans i els poemes, de to vitalista, escrits per ser cantats en corals i orfeons, molt especialment l'Orfeó Català.

1902

Comença la correspondència amb Josep Pijoan (1879-1963), una amistat intel·lectualment estimulants que ocupa el buit que li havia deixat el suïcidi de Soler i Miquel, després d'una estada conjunta al Montseny.

1903

Trenca per primera vegada amb el *Diario de Barcelona* per discrepàncies polítiques en relació amb el catalanisme. Es presenta a la presidència de l'Ateneu i dedica el seu discurs a *l'Elogi de la paraula*. La revista *Catalunya* (1903-1905) dirigida per Josep Carner el nomena «Rei dels Joves».

1904

Escriu «De les reials jornades», reflexions sobre la visita d'Alfons XIII a Catalunya, esdeveniment que provoca una important escissió a la Lliga Regionalista. Aproximació al projecte polític d'Enric Prat de la Riba. Obté la Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona amb el poema «Glossa» i és proclamat Mestre en Gai Saber. Publica *Les disperses* i, per iniciativa de Josep Carner, *Artículos (1893-1903)*. Estrena de *La Margarideta* al Teatre de les Arts sota la direcció d'Adrià Gual.

1905

Torna al *Diario de Barcelona* cridat pel nou director, Miquel dels Sants Oliver, però se'n separa novament al cap d'un any, quan aquest dimiteix. Rebutja formar part de la candidatura al Congrés dels diputats per la Lliga Regionalista. Presideix la Festa de la Bellesa de Palafrugell i els Jocs Florals de Girona, iniciatives culturals vinculades al catalanisme republicà.

1906

Participa en el Congrés Internacional de la Llengua Catalana. Es compromet amb el moviment de Solidaritat Catalana. Publica *Enllà*, on assoleix la plenitud literària («Les muntanyes», «Vistes al mar») en una poesia que opta per la simplificació de temes i de procediments mètrics i retòrics i que incorpora la reflexió sobre la pròpia experiència creadora. El tema nacionalista no desapareix, però hi esdevé implícit. Acaba la traducció d'*Enric d'Ofterdingen*, de Novalis. Se li apareix per segona vegada el Comte Arnau, símbol de l'intel·lectual compromès i redemptor.

1907

Escriu *l'Elogi de la poesia*. Desplaça l'èmfasi de la idea de la paraula viva a la idea més tradicional de ritme i forma: l'emoció estètica neix de la percepció unitària del món –a través d'un paisatge o escena- en formes i estructures i les seves relacions, i la comunicació d'aquesta emoció pel poema es fa a través del trasllat d'aquestes formes i relacions al pla del llenguatge. Presideix els Jocs Florals de Lleida.

1908

Comença a escriure *Nausica*, que no acabaria fins a començament de setembre de 1910 i que no s'estrenaria fins al 1912, pòstumament. Tercera aparició del Comte Arnau: redemptor i víctima propiciatòria, retorn a l'individualisme.

1909

El 4 de febrer comença a escriure una nova «Oda a Barcelona» que acaba, a partir de la setena estrofa, en un motllo completament nou després de l'experiència dels fets revolucionaris de la Setmana Tràgica. Publica «Ah Barcelona!» i «L'església cremada». Abans de l'afusellament de Ferrer i Guàrdia, el 13 d'octubre, escriu «La ciutat del perdó» per a *La Veu de Catalunya*, que no va aconseguir publicar.

1910

Escriu el «Cant espiritual» i una coda a les *Notes autobiogràfiques*.

1911

El *Diario de Barcelona* el torna a cridar i es converteix en la veu de la consciència de la seva societat. Els seus darrers articles prenen un to d'urgència i una intensitat persuasiva contra la construcció ideològica del Noucentisme i la política intervencionista de la Lliga Regionalista. Publica *Seqüències*, assumpció individual del dolor, de la culpa col·lectiva i de la seva expiació. Tradueix els *Himnes homèrics*. A l'estiu, experimenta una important davallada de salut. Mor el 20 de desembre.

Més informació a:

www.joanmaragall.cat

Joan Ollé

Direcció

Professor de l'Institut del Teatre, director del STI (Sitges Teatre Internacional) del 1992 al 2001. Ha estat membre de l'Equip de Direcció Artística del Teatre Lliure el 2003 i el 2004. Es va iniciar com a director d'escena amb els muntatges de *Yo era un tonto y lo que he visto me ha hecho dos tontos* (1974) i *Nocturn per acordió* (1975), espectacles a partir de textos de Joan Salvat-Papasseit de la companyia Dagoll-Dagom. Els anys 1977 i 1978 va dirigir dos èxits seguits que van consolidar la seva carrera: *No hablaré en clase*, de Josep Parramon i el mateix Joan Ollé i *Quan la ràdio parlava de Franco*, de Josep Mª Benet i Jornet i Terenci Moix.

Entre els muntatges que va dirigir als anys vuitanta cal esmentar *Els Pledejaires*, de Jean Racine (1983); *Baal* de Bertolt Brecht al Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya; *Crímenes y locuras del traidor Lope de Aguirre*, de J. Sanchis Sinisterra amb el Teatro Fronterizo i Teatropolitán (1986); *Antígona*, de Salvador Espriu al Festival de Teatro Clásico de Mérida (1987) i *Un any sense estiu*, de Catherine Anne, a la Gàbia Teatre (1988). Als noranta va dirigir, entre d'altres, *Rossiniana*, de Gioacchino Rossini, Franco Di Francescantonio i Joan Ollé, una producció del Teatre Grec i del Gran Teatre del Liceu (1990); *L'hora dels adéus*, de Narcís Comadira, Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya (1995); *De poble en poble*, de Peter Handke, Festival Grec-96 (Premi Ciutat de Barcelona 1996); *Accident*, de Lluïsa Cunillé, Mercat de les Flors (Premi de les Lletres Catalanes 1997) i *Así que pasen cinco años*, de Federico García Lorca, Festival Grec de Barcelona, Festival de Otoño de Madrid (1998). El 2002 dirigeix *Víctor o els nens al poder* de Roger Vitrac, Sala Fabià Puigserver, i *Fedra* de Jean Racine, una producció de Festival Temporada Alta-2002, Festival Grec de Barcelona i Les Estivales de Perpinyà. El 2003 va estrenar *L'hora en què res no sabíem els uns dels altres*, de Peter Handke, al Mercat de les Flors, una producció del Festival Grec de Barcelona i *Cròniques Catalonia Splendens* al XVII Festival Castell de Peralada, amb direcció musical de Jordi Savall. El 2004 va estrenar *Sis personatges en busca d'autor* de Luigi Pirandello, i *L'oncle Vània*, d'Anton Txèkhov, a la Sala Fabià Puigserver, i *La plaça del diamant* al Festival Castell de Peralada, un espectacle basat en la novel·la homònima de Mercè Rodoreda que ha arribat a les 150 representacions. El 2006 va presentar *L'illa del tresor (cabaret de paraules)*, una versió teatral del programa que va fer des del 1996 en col·laboració amb l'escriptor Joan Barril per a TVC (Premi Nacional de Televisió 2005) i *La veritat de las mentiras*, una lectura amb Mario Vargas Llosa i Aitana Sánchez-Gijón. A la Sala Fabià Puigserver ha estrenat també *El malentès*, d'Albert Camus. I al Festival de Teatro Clásico de Mérida, *Odiseo y Penélope*, de M. Vargas Llosa. El 2007 va estrenar una versió teatral de la novel·la *Soldados de Salamina*, de Javier Cercas, també va dirigir l'espectacle inaugural de la presència de la literatura catalana a la Fira del Llibre de Frankfurt. La tardor del 2007 dirigeix *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, espectacle amb el qual s'inaugurava EL CANAL Centre d'Arts Escèniques de Salt/Girona. El 2008

estrena al Festival de Barcelona Grec *El Àngel exterminador*, de Luis Buñuel i Luis Alcoriza i *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrowicz al Teatre Lliure. El 2009 presenta al Festival Catalan Days a Nova York una lectura dramatitzada de *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda amb l'actriu Jessica Lange. També el 2009 estrena *El quadern gris*, de Josep Pla, una coproducció de EL CANAL i el Grec '09 Festival de Barcelona, i *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. TNC Sala Gran. Els darrers muntatges que ha dirigit han estat *El Cafè* de Goldoni, al Teatre Romea, *Rebels amb causa*, a la carpa Ramblers, *El uno y el otro*, de Rafael Campos, al Teatro Arbolé de Saragossa i *Nô*, sobre textos del Teatre Nô Modern de Yukio Mishima al Grec 2010.

Sebastià Brosa

Escenografia

Estudis de disseny d'interiors a l'escola EINA, i d'escenografia a l'Institut del Teatre.

Espectacles destacats: *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Lluny de Nuuk* de Pere Riera. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El uno y el otro* de Rafael Campos. Dir. Joan Ollé. Teatro Arbolé. Zaragoza. 2010; *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *M de Mortal* de Carles Mallol. TNC Sala Tallers. Projecte T6. 2010; *El casament d'en Terregada* de Juli Vallmitjana. Dir. Joan Castells. TNC Sala Petita. 2009; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC. 2009; *Present vulnerable*. Cia. Raravis. Andrés Corchero-Rosa Muñoz. TNC Sala Petita. 2009; *Trueta* d'Àngels Aymar. Dir. Àngels Aymar. TNC Sala Tallers. 2009; *Dublín Carol* de Connor Mcpherson. Dir. Manel Dueso. Sala Beckett. 2008; *Entremès de dos estudiants*. Dir. Iban Beltran. Auditori Sant Francesc. 11a fira de la Mediterrània. Manresa. 2008; *El Àngel exterminador* de Luis Buñuel. Dir. Joan Ollé. Teatre Grec / Palacio de Congressos Expo Zaragoza. 2008; *N@N. Una parella jove busca pis a Barcelona* de Marc Rosich. Dir. Antonio Calvo. Sala Beckett. 2008; *Un fill, un llibre, un arbre* de Jordi Silva. Dir. Antonio Calvo. TNC Sala Tallers. 2008; *Una mujer en transparencia* d'Eva Hibernia. Dir. Eva Hibernia. TNC Sala Tallers. 2008; *Garrick* d'El Tricicle. 2007; *Party line* de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. Sala Beckett. 2007; *Molta Aigua* de Carles Mallol. Dir. Víctor Muñoz i Calafell. Sala Beckett. 2007; *Soldados de Salamina*. Dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2007; *En defensa dels mosquits albins* de Mercè Sàrrias. Dir. Carol López. TNC Projecte T6. 2007; *El jardí abandonat* de Santiago Rusiñol. Dir. Francesc Nel·lo. Espai Escènic Joan Brosa. 2007; *Party line* de Marc Rosich. Dir. Andrea Segura. El Teatret. Festival LOLA d'Esparraguera. Novembre 2006; *Vells temps* de Harold Pinter. Dir. Rosa Novell. Sala Beckett. Festival Grec 06; *Last chance (última oportunitat)*. Direcció i dramaturgia de Carol López. Teatre Bartrina Reus. Espai Lliure. 2006; *L'home coixí* de Martin MacDonagh. Dir. Victor Muñoz. Teatre Estudi. 2006; Escenografia conjuntament amb Bibiana Puigdefàbregas a l'obra *European House. Pròleg d'un Hamlet sense paraules*. Dir. Àlex Rigola. Cia Teatre Lliure. Al teatre de Salt.

Girona. Temporada Alta 2005. Premi Butaca 2007; Dramatúrgia, direcció i escenografia, conjuntament amb Iban Beltran, a l'obra (*instant*). Area Tangent. 2005;
Dissenyador gràfic i il·lustrador accidental.

Míriam Compte

Vestuari

Diplomada en Disseny de Vestuari per a l'Espectacle i la Comunicació Social per l'Escola d'Arts i Tècniques de la Moda i per la Generalitat de Catalunya. Bachelor of Arts with Honours (First Division) per la Universitat de Southampton.
Principals treballs: *Misteri de dolor* d'Adrià Gual. Dir. Manel Dueso. TNC Sala Petita. 2010; *Pel davant i pel darrera* de Michael Frayn. Dir. Alexander Herold. Teatre Borràs. 2010; *Nô* de Yukio Mishima. Dir. Joan Ollé. Mercat de les Flors. Grec 2010; *El uno y el otro* de Rafael Campos. Dir. Joan Ollé. Teatro Arbolé. Zaragoza. 2010; *El Cafè* de Goldoni. Dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2010; *Kvecht* de Steven Berkoff. Dir. Pep Pla. CAET i Sala Muntaner. 2010; *Aquí s'aprèn poca cosa*. Adaptació teatral de la novel·la *Jakob von Gunten*, de Robert Walser, de Toni Casares. Sala Beckett. 2009; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC. 2009; *El quadern gris* de Josep Pla. Dir. Joan Ollé. Grec 2009; *Cyrano de Bergerac* d'Edmond Rostand. Dir. Pep Pla. El Cellar d'Espectacles de Lleida. 2008; *Les criades* de Jean Genet. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008; *El àngel exterminador* de Luis Buñuel. Dir. Joan Ollé. Grec 2008; *Benefactors* de Michael Frayn. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2008; *Ivonne, princesa de Borgonya* de Gombrowicz. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2008; *L'home, la bèstia i la virtut* de Luigi Pirandello. Dir. Pep Pla. CAET-TNC. Sala Petita. 2008; *L'home, la dona i l'altra dona*. Senza Tempo. Mercat de les Flors. 2008; *Coral romput*. A partir de poemes de Vicent Andrés Estellés. Dir. Joan Ollé. Festival Temporada Alta. 2007; *Stalin* de Marc Dugain. Dir. Josep Maria Flotats. Teatre Tívoli. 2007; *La cantant calva & la cantant calva al McDonalds* d'Eugene Ionesco i Lluïsa Cunillé. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2006; *Soldados de Salamina* de Javier Cercas. Dir. Joan Ollé. Temporada Alta. 2007; *La fam* de Joan Oliver. Dir. Pep Pla. TNC Sala Petita. 2006; *El Malentès* de Camus. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2006; *Mika i el paradís* de Francesc Cerró. Dir. Ricard Salvat. CAER i Sala Muntaner. 2006; *La magia dels Ki-Kids*. Dir. Àngel Llàcer. 2005; *Tenim un problema*. Dir. Àngel Llàcer. Villarroel Teatre. 2005; Disseny de vestuari per a la pel·lícula *La Silla* de Julio Walowicz. 2005; *Celebració*. Dir. Josep Galindo. Teatre Romea. 2005; *Flechas del àngel del olvido* de José Sanchis Sinisterra. Dir. Sanchis Sinisterra. Sala Beckett. 2004; *Matar al Presidente*. Dir. Àngel Alonso. Teatre Condal. 2004; *L'oncle Vània*. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2004; *El Beso de la Mujer Araña*. Dir. Manel Dueso. Teatre Romea. 2004; *El jardí inexistent*. Senza Tempo. Dir. Inés Boza. TNC Sala Tallers. 2004; *L'illa dels esclaus*. Dir. Pep Plà. 2004; *Sis personatges en busca d'autor*. Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2004; *Les Amargues llàgrimes de Petra von Kant*. Dir. Manel Dueso. Sala Muntaner. 2003; *Flor de Otoño*. Dir. Josep Costa. Artenbrut. 2003; *Fedra*. Dir. Joan Ollé. Grec 2002; *Víctor o els nens al poder* de Roger Vitrac.

Dir. Joan Ollé. Teatre Lliure. 2002; *Món Brossa*. Dir. Franco di Francescantonio. TNC Sala Petita. 2001; *Ball trampa*. Dir. Carme Portaceli. Nou Tantarantana. Grec 2001; *Cara de foc*. Dir. Carme Portaceli. Teatre Lliure. STI 2001; *Ay Carmela* de Sanchis Sinisterra. Dir. A. Simón. Nou Tantarantana. 2000; *Cartas de amor a Stalin* de Juan Mayorga. Dir. Sanchis Sinisterra. Sala Beckett. 2000; *The Mass* de L. Bernstein. Dir. Joan Ollé. Festival de Peralada. 2000; *Zahoríes*. Espectacle de dansa contemporània. Senza Tempo. 2000; *El criat* de Robin Maugham. Dir. Mario Gas. Mercat de les Flors. 2000; *Hamlet* de William Shakespeare. Dir. Lluís Homar. Grec 1999; *L'edat de la paciència*. Dansa contemporània. Àngels Margarit-Cia. Mudances. TNC Sala Petita. 1999; *La cita* de Lluïsa Cunillé. Dir. Xavier Albertí. Producció Grec 1999 i Festival d'Edimburg 1999; *Tango* de Mzorek. Dir. Gabor Tompa. Producció Sitges Teatre Internacional i Teatre Lliure. 1999; *Apocalipsi* de Lluïsa Cunillé. Dir. Joan Ollé. TNC. Sala Petita. 1998; *Así que pasen cinco años* de F. García Lorca. Dir. Joan Ollé. Grec 1998.

Lionel Spycher

Il·luminació

Nascut a Mulhouse (França). Després de treballar com a tècnic de teatre i de concerts, estudia a l'escola del Théâtre National de Strasbourg, en l'especialitat de regidoria tècnica. Un cop finalitzada la seva formació l'any 1995, treballa com a il·luminador a França (amb Jean-Michel Potiron, Joël Jouanneau, Bertrand Bossart, l'Ensemble Sphota, Jacques Rebotier...) i a Espanya (amb Joan Ollé, Jorge Picó...). Ha escrit tres obres de teatre (*Pit-Bull*, *9mm* i *La suspension du plongeur*), les tres representades a França i altres països. Lionel Spycher va dur a escena ell mateix la seva obra *9mm* en català al Festival Internacional de Sitges. Ha dirigit *La suspension du plongeur* a París, al Théâtre du Rond-Point i a Alemanya, al Thalia Theater Halle. Les seves obres estan publicades a Actes Sud Papiers.

Alguns dels seus treballs com a il·luminador: *Escenes d'un matrimoni / Sarabanda* d'Igmar Bergman. Dir. Marta Angelat. TNC Sala Petita. 2010; *Una comèdia espanyola* de Yasmina Reza. Dir. Sílvia Munt. TNC i Centro Dramàtico Nacional. TNC Sala Gran. 2009; *La nit més freda (veus a l'exili)*. Dir. Teresa Vilardell. TNC Sala Tallers. 2009; *Un tramvia anomenat desig* de Tennessee Williams. Dir. Ester Nadal. Sala Muntaner. 2009; *Non solum* de Sergi López i Jorge Picó. Dir. Jorge Picó. TNC Sala Tallers. 2008 i 2009.

També ha signat la il·luminació dels següents muntatges dirigits per Joan Ollé: *Nô*, sobre textos del Teatre Nô Modern de Yukio Mishima al Grec 2010; *El Cafè* de Goldoni. Teatre Romea. 2010; *El jardí dels cinc arbres*. A partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. 2009; *El quadern gris* de Josep Pla. Teatre Romea. Grec 2009; *Coral romput*. A partir de textos de Vicent Andrés Estellés. Teatre Lliure. 2008; *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz. Teatre Lliure. 2008; *El àngel exterminador*. Grec 2008; *Soldados de Salamina*. Teatre Romea. 2007; *L'illa del tresor*. 2006; *La cantant calba o la cantant calba al McDonalds*. Amb dramaturgia de Lluïsa Cunillé. Teatre Lliure. 2006.

Joan Anguera

Intèrpret

Pedagog, actor i director de teatre, es va formar a l'Escola d'Art Dramàtic "Adrià Gual" (1965-1968), als Estudis Nous de Teatre (1969-1970) i a l'Institut del Teatre de Barcelona (1978). Com a pedagog exerceix de professor d'expressió i de teatre a diversos centres educatius, i ha estat l'impulsor del Màster Europeu Teatre en l'Educació de l'Institut del Teatre de Barcelona. Com a actor i director professional, el 1967 funda el Grup de Teatre Vermell x 4 a Centelles, que estrena *Ronda de mort a Sinera* (1967) a partir de la versió d'Espriu-Salvat, *La Creació*, amb textos de Miquel Martí i Pol (1968), *Els justos*, d'Albert Camus (1969) i *Burul* d'I. Ricardi (1970). Del 1972 al 1996 forma part de La Gàbia Teatre, de Vic. Intervé com a actor a *És quan dormo que hi veig clar* sobre textos de J.V.Foix (1972); *L'última cinta*, de S. Beckett (1976); *Laura a al ciutat dels sants*, de M. Llor (1983); *Tot esperant Godot*, de S. Beckett (1985); *Fi de partida*, de S. Beckett (1990); *L'art de la comèdia*, d'E. De Filippo (1992) i a *American Buffalo*, de D. Mamet (1993), entre d'altres. I com a director, estrena *El canari mut*, de G. Ribemont-Dessaignes (1974); *Escorial*, de M. de Ghelderode (1977); *La cavalcada sobre el llac de Constança*, de P. Handke (1990); *Crònica d'Ann*, de J. Borrell (1983); *Rostres coneguts, sentiments ambigus*, de B. Strauss (1986) i *El cant del boc*, de B. Breytenbach (1991). Als anys 90 participa com a actor a *Els pastorets* de S. Pitarra., dir. F. Roda; *Un cas curiós* de C. Goldoni, dir. J. Vilà; *El rei David*, d'A. Honegger, dir. A. Argudo; *Àfrica 30* de M. Sàrrias, dir. T. Casares, i com a director, a *Duros a quatre pessetes*, de S. Rusiñol; *Monsieur Barnett*, de J. Anouilh i *El cor menjat*, de Renada L. Portet. També crea la Companyia Follim Follam (1996) que recollia i interpretava "Cançons populars porques" i que va enregistrar tres CD's i fer més de 200 "bolos".

Els darrers anys ha treballat sota les ordres de Mario Gas (*Olors*, de J.M. Benet i Jornet; *Lulú*, de F. Wedekind, i *La mare Coratge i els seus fills* de B. Brecht), Joan Ollé (*12 canten Brel*), Àlex Rigola (*Glengarry Glen Ross*, de D. Mamet). Del 2004 al 2006 treballa com a actor a la Cia. Caterina Sagna de Venècia a l'espectacle de dansa-teatre *Heil Tantz!* de C. Sagna. Entre els seus últims espectacles s'hi compten: *Somriure d'elefant* de Pau Miró; *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu, dir. Oriol Broggi; *L'Aigua*, sobre textos de Jesús Moncada, dir. Xicu Masó; *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés, dir. Joan Ollé; *El rei Lear* de W. Shakespeare, dir. Oriol Broggi; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009, *El Cafè* de Goldoni, dir. Joan Ollé. Teatre Romea. 2010 i *Nô*, sobre textos Yukio Mishima al Grec 2010.

Ha rebut diversos premis, d'entre els quals destaquen el Premi de la Crítica al Millor Actor de la Temporada 06-07 per *Somriure d'elefant* de Pau Miró al Festival Grec de Barcelona i per *Primera història d'Esther* amb el Teatre Nacional de Catalunya. Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 94-95 per *Un cas curiós*, i el Premi de la Crítica al millor actor de la temporada 99-00 per *Olors* de J.M. Benet i Jornet.

Paula Blanco

Intèrpret

Llicenciada l'any 2008 en Interpretació per l'Escola Superior d'Art Dramàtic de Catalunya –Institut del Teatre de Barcelona. En teatre, darrerament ha treballat als espectacles: *El Cafè* de Goldoni, dirigit per Joan Ollé. Teatre Romea. 2010; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dirigit per Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; *La terra és baixa, bruta i erma*, espectacle sobre poesia catalana del s. XX, dirigit per Jordi Faura i Abel Coll. Teatre Romea. 2009; *El rei Lear*, de William Shakespeare, dirigit per Oriol Broggi, una producció de La Perla 29. Biblioteca de Catalunya. Grec 2008. El 2008 va participar a *Rock'n'Roll*, de Tom Stoppard, amb direcció d'Àlex Rigola (Teatre Lliure), i també a *Rey Lear*, de William Shakespeare, versió de Juan Mayorga i direcció de Gerardo Vera (producció del Centro Dramático Nacional. Teatre Nacional de Catalunya). La temporada 2007-2008 va participar a *La plaça del Diamant*, de Mercè Rodoreda, adaptació de Josep Maria Benet i Jornet, amb direcció de Toni Casares (una producció del Teatre Nacional de Catalunya). El 2006 participa en la representació de *Product*, de Mark Ravenhill, amb el mateix Ravenhill en escena, estrenat al Festival Temporada Alta 2006.

En televisió, ha participat a: *Ventdelplà*. Direcció: Jesús Segura (TV3, 2009, i juliol 2007); *Zoo*, de Josep Maria Benet i Jornet. Direcció: Jesús Segura (TV3, gener-abril 2008); *Tretze anys i un dia*. Direcció: Jesús Font. (TV3, maig 2007); *Porca Misèria*. Direcció: Joel Joan (TV3, 2005, 2006 i 2007); *Jocs i mentides*. TV Movie. Direcció: Lluís Zayas (TV3, 2002).

També cal destacar les seves col·laboracions setmanals per a *Alguna Pregunta Més?* dins el programa de ràdio *Els Matins de Catalunya Ràdio* conduït per Antoni Bassas. Catalunya Ràdio (setembre 2006/ juliol 2007).

Montserrat Carulla

Intèrpret

Comença fent teatre amateur, i segueix alguns cursos a l'Institut del Teatre de Barcelona al finals dels anys 1940. De 1970 a 1976 cursa també Història de l'Art a la Universitat de Barcelona. Fins el 1960 no comença a treballar en teatre professional, amb *Soparem a casa*, *El fiscal Recasens* i l'adaptació de *Romeo i Julieta* de Josep Maria de Sagarra. Marxa dues temporades a Madrid i torna a Barcelona el 1964. D'aleshores ençà ha participat en nombroses obres de teatre, en films i en algunes sèries de televisió, com *Secrets de família* (1995), *Dones d'aigua* (1997) o *El cor de la ciutat* (2000) de TV3, o *Hospital Central* de Telecinco. També ha fet de dobladora al català i castellà en films estrangers.

El 1995 va rebre la Creu de Sant Jordi i el 1999 la Medalla d'Or al Mèrit Artístic. De la seva llarga carrera, destaquen els espectacles *L'enterrament és a les quatre*, de Joan Vila Casas; *Mort de Dama*, de Llorenç Villalonga; *La filla del mar*, d'Àngel Guimerà; *Pigmalió*, de George Bernard Shaw; *La viuda trapella*, de Carlo Goldoni, en adaptació de Maria Aurèlia Capmany; *Hamlet*, de Shakespeare, dirigit per Pere Planella; *Primera història d'Esther*, de Salvador Espriu, *La Reina de Bellesa de Leenane*, de Martin McDonagh, *A Little Night Music* de Stephen Sondheim, *El temps i els Conway*, de J. B. Priestley i *Guys & dolls* (1998) dir. Mario Gas. Darrerament ha treballat amb Joan Ollé als espectacles: *Coral Romput*, de Vicent Andrés Estellés; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; i *Nô*, sobre textos Yukio Mishima al Grec 2010.

En cinema, destaquen *Surcos* (1951), de José Antonio Nieves Conde; *Cambio de sexo* (1977), de Vicente Aranda; *Companyys, procés a Catalunya* (1979), de Josep Maria Forn i Costa; *El vicari d'Olot* (1982), de Ventura Pons; *La ciutat dels prodigis* (1999), de Mario Camus i *El orfanato* (2007), de Juan Antonio Bayona.

Rosa Muñoz

Intèrpret

Neix a Barcelona el 1967. Estudia dansa contemporània a l'Institut del Teatre de Barcelona. El 1991 funda la companyia Búbulus amb el coreògraf Carles Salas. Espectacles d'aquesta època són *Por el balcón*, solo curt estrenat a la programació del Festival d'estiu de Barcelona Grec 1992 i representat a Espanya i l'estranger i *Calleja*, estrenat l'any següent al mateix Festival. El 1993 forma companyia amb Andrés Corchero, el primer espectacle creat és *Efebo o así que pasen los años* i de la seva col·laboració amb l'artista plàstic Jordi Roca neix l'espectacle *Alaire*.

Sempre vinculada amb artistes d'altres disciplines, sobretot músics, i a la improvisació, l'any 2001 presenten amb el pianista Agustí Fernández la peça *A modo de esperanza* en el Festival Grec de Barcelona.

Compagina el seu treball personal d'investigació amb el treball conjunt amb Andrés Corchero a la companyia Raravis, creant un tàndem bastant peculiar que té un segell molt propi definit per la sensibilitat i força en els seus espectacles. Les seves creacions més recents amb la companyia són: *Present vulnerable*, a partir de poemes de Feliu Formosa. TNC Sala Petita. 2009; *...de San Vito*. Mercat de les Flors. 2007; *Sosa*. Teatre Tantarantana, Barcelona. Rosa Muñoz- Sofia Asencio. 2006; *Katiuskas*. Museu d'Art, Sabadell. Joan Saura- Anna Subirana- Mireia Zantop- Rosa Muñoz. 2005; *...de terrissa*. L'Espai, Barcelona. Andrés Corchero- Rosa Muñoz. 2004.

Entre el 1999 i el 2003 crea les peces: *Delirios y otras flores* (1999), *A jirones* (2000), *Coplas del blanco Miguel* (2002) i *Romance N°4* (2003).

Col·labora a trobades puntuals dirigides pel coreògraf Carmelo Salazar amb la participació d'altres coreògrafs i col·labora habitualment amb el poeta Eduard Escofet.

També ha participat com a actriu a l'espectacle dirigit per Joan Ollé *Yvonne, princesa de Borgonya*, de W. Gombrowicz, al Teatre Lliure.

Victòria Pagès

Intèrpret

L'actriu Victòria Pagès té una llarga trajectòria en teatre, televisió i cinema. En teatre ha participat entre d'altres espectacles a: *Marburg* de Guillem Clua. Dirigit per Rafel Duran. TNC Sala Petita. 2010; *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu. Dirigit per Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran. 2009; *Mama Medea* de Tom Lanoye. Dirigit per Magda Puyo. Teatre Romea de Barcelona; *Tirant lo blanc* de Joanot Martorell. Dirigit per Calixto Bieito (nominada als premis Max com a millor actriu de repartiment); *Arcàdia* de Tom Stoppard. Dirigit per Ramon Simó. Teatre Nacional de Catalunya (premi de la Crítica Teatral de Barcelona a la millor interpretació femenina 2006-2007); *Teràpies* de C. Durang. Dirigit per Rafa Calatayud. Teatre Condal de Barcelona; *Peer Gynt* de Henrik Ibsen. Dirigit per Calixto Bieito. Festival Ibsen de Bergen (Noruega) i Festival Grec de Barcelona; *Festen* de Thomas Vinterberg. Dirigit per Josep Galindo. Teatre Romea de Barcelona i gira nacional; *El rei Lear* de W. Shakespeare. Dirigit per Calixto Bieito. Teatro Romea de Barcelona. Gira nacional; *11 de setembre 2001– Las Troyanas* de M. Vinaver. Dirigit per Ramón Simó. Teatre Nacional de Catalunya; *Escenes d'una execució* de H. Barker. Dirigit per Ramón Simó. Teatre Nacional de Catalunya; *Històries d'amor* de T. Cabré. Dirigit per Toni Casares. Teatre Nacional de Catalunya; *L'estiu de Goldoni*. Dirigit per Sergi Belbel. TNC; *El gos del tinent* de J. M. Benet i Jornet. Dirigit per Toni Casares. Sala Beckett de Barcelona; *La sang* de Sergi Belbel. Dirigit per Toni Casares. Sala Beckett de Barcelona; *Dakota* de J. Galceran. Dirigit per J. Maria Mestres. Teatre Poliorama de Barcelona; *T'odio amor meu* de Dorothy Parker. Dirigit per J. Lluís Bozzo. Teatre Victòria de Barcelona i gira nacional. *Quan era petita* de Sharman MacDonald. Dirigit per Tamzin Townsend. Sala Artenbrut de Barcelona; *Snoopy el musical*. Dirigit per R. Reguant. Teatre Goya de Barcelona; *El castell dels tres dragons* de Pitarra. Dirigit per D. Barbany. SAT de Barcelona; *El Knack* d'A. Jellicoe. Dirigit per R. Reguant. Sala Villarroel de Barcelona.

En televisió ha participat a *Ventdelplà*. TV3; *La Sagrada Família*. Direcció: Dagoll Dagom. TV3; *Carta mortal*. Direcció: Eduard Cortés. Tvmovie; *Cabell d'àngel*. Direcció: Enric Folch. Tvmovie; *A la vida a la mort*. Direcció: Jesús Garay. Tvmovie. *El cor de la ciutat*. Direcció: Esteve Rovira. TV3; *Hospital Central* (capítols 141-142). Tele5; *Nissaga l'herència*. Direcció: Silvia Quer. TV3. *Sitges*. Direcció: Eduard Cortés. TV3; *Oh Espanya*. Direcció: Lluís Mª Guell. TV3; *Estació d'enllaç*. Direcció: X. Berraondo. TV3; *Oh Europa!* Direcció: J.Lluís Bozzo-Eduard Cortés. TV3.

En cinema ha rodat les pel·lícules *Ingrid*. Dirigida per Eduard Cortés; *El juego del ahorcado*. Dirigida per Manuel Gómez Pereira; *La mare cuida de mi*. Dirigida per Enric Folch (curt); *33 centilitros de genio*. Dirigida per Enric Folch y Marc Bartolí (curt).

Albert Pérez

Intèrpret

Estudia a l'Institut del Teatre de Barcelona el mètode Uta Hagen amb Carol Rosendfeld, interpretació amb John Strasberg, el seminari Shakespeare amb Penny Cherno, interpretació amb Bob McAndrew i clàssics Alemanys amb Konrad Zsiedrisch.

En teatre destaquen les seves interpretacions en espectacles dirigits per Carme Portaceli, com ara: *Prometeu* d'Èsquil/Heiner Müller. Grec 2010; *L'auca del senyor Esteve* de Santiago Rusiñol. TNC Sala Gran. 2010; *Ricard II* de Shakespeare. FEI. Nau Ivanow. 2009; *Josep i Maria* de Peter Turrini. 2008; *Què va passar quan Nora va deixar el seu home* d'Elfriede Jelinek. TNC-CAER. 2008; *Fairy* de Carme Portaceli i Toni Martín. Nau Ivanow. 2007; *L'agressor* de Thomas Jonigk. Nau Ivanow. 2007; *La finestra tancada* d'Agustí Vila. Teatre Lliure. 2006; *Por menjar-se ànima* de R.W. Fassbinder. 2000; *Lear* d'Edward Bond. 2003; *Retorn al desert* de Bernard-Marie Koltés. 2003; *Cara de foc* de Marius Von Mayenbourg. També ha participat en altres espectacles al TNC, com ara: *La fam* de Joan Oliver. Dir. Pep Pla. 2006; *Uuuuh!* De Gerard Vázquez. Dir. Joan Fonst. 2006; *El professional* de Dusan Kovacevic. Dir. Madga Puyo. 2005; *Guys and dolls* de F. Loeser i A. Burrows. Dir. Mario Gas. 1998.

Altres treballs destacats: *L'home dels coixins* de Martin McDonagh. Dir. Xicu Masó. 2009; *DIKTAT* d'Enzo Cormann. Dir. Lurdes Barba. 2004; *Barcelona mapa d'ombres* de Lluïsa Cunillé. Dir. Lurdes Barba. Sala Beckett. 2004; *The full monty* de Terrence McNally. Dir. Mario Gas. 2001; *El malentès* d'Albert Camus. Dir. Antonio Simón Rodríguez. 2000; *Macbeth* de Shakespeare. Dir. Tamzin Townsend. 1996; *Dancing!* D'Helder Costa. Dir. Mario Gas. 1991.

Algunes de les seves aparicions més destacades al cinema són: *A la deriva*, dirigida per Ventura Pons; *Sing for darfur*, dirigida per Johan Kramer; *La educación de las hadas*, dirigida per José Luís Cuerda; *El perfume*, dirigida per Tom Tykwer; *Pleure pas Germain*, dirigida per Alain de Halleux i *La ciudad de los prodigios*, dirigida per Mario Camus.

A la televisió ha interpretat diferents personatges en sèries com *Porca Misèria*, *Àngels i Sants*, *El comisaria*, *De moda*, *Jet Lag*, *Psico Express*, *Crims*, *Sitges*. També ha participat a les TV-movies: *El eden*, *Violetas*, *La Mari*, *23-F El día más difícil del rey*, *Carles, príncep de Viana*, entre d'altres.

Àngels Poch

Intèrpret

Formada a l'Institut del Teatre del Vallès Occidental a Terrassa, la seva llarga carrera d'actriu li ha permès treballar amb nombrosos directors de renom com Sergi Belbel, Calixto Bieito, Ariel García Valdés, Helena Pimenta, Joan Ollé, Georges Lavaudant, Oriol Broggi, Pere Planella, entre d'altres, i representar obres de Txèkhof, O'Neil, Marivaux, Brecht, Ibsen, Pinter, Bernhard, Goldoni, Rusiñol, Sagarra, Racine, Shakespeare, Benet i Jornet, Belbel, Pirandello,... Ha estat guardonada amb el Premi de la Crítica de Barcelona (temporada 1994/95) el Premi Butaca a la millor actriu (1995) i el Premi Memorial Margarida Xirgu (temporada 1997/98).

El 2009 s'incorpora a la Companyia T6, amb la qual fins ara ha interpretat *Lluny de Nuuk* de Pere Riera, *A mi no em diguis amor* de Marta Buchaca, i *M de Mortal* de Carles Mallol.

Darrerament també ha participat als següents espectacles: *El jardí dels cinc arbres* a partir de textos de Salvador Espriu, dir. Joan Ollé. Temporada Alta. TNC Sala Gran (2009); *Lleons*, de Pau Miró. TNC Sala Tallers. Projecte T6 (2009); *Hikikomori*, de Jordi Faura, dir. Abel Coll i Jordi Faura (2009); *Yvonne, princesa de Borgonya* de Witold Gombrowicz, dir. Joan Ollé (2008); *Hedda Gabler* d'Ibsen, dir. Pau Carrió (2008), *Passat el riu* de Joe di Pietro (2007); *Primera Història d'Esther* de Salvador Espriu, dir. Oriol Broggi (2007); *La cantant calba i La cantant calba al McDonald's* de Ionesco/Lluïsa Cunillé (2006); *El malentès* d'A. Camus (2006), dir. Joan Ollé; *Salamandra* de J.M. Benet i Jornet, dir. Toni Casares (2005), *Amor Fe Esperança* d'O. Von Horvath, dir. Carlota Subirós (2005), etc.

Ha treballat també en diverses sèries d'èxit de televisió com *Estació d'enllaç*, *La memòria dels Cargols*, *Temps de silenci* i *Porca misèria*.

Fèlix Pons

Intèrpret

Format en interpretació a l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona, ha seguit diversos cursos també amb Nancy Tuñón, Teodoros Terzopoulos, Alla Demidova, Roberto Cerdán, Leonid Robermann i Augusto Boal, entre d'altres. També ha seguit cursos de dansa i moviment amb Miguel Camarero, Mal Pelo, Andrés Corchero i Mònica Extremiana; de *clown*, amb Hernan Gené, i d'escriptura dramàtica, amb José Sanchis Sinisterra.

Al Teatre Lliure l'hem pogut veure als espectacles: *Rock'n'Roll* de Tom Stoppard, dir. Àlex Rigola; *2666* de Roberto Bolaño, dir. Àlex Rigola; *Dia de partit*, de David Plana, dir. Rafel Duran; *El buñuelo de Hamlet*, dir. Àlex Rigola; *El pati* d'Emili Vilanova, dir. Pep Anton Gómez.

Al TNC ha participat als espectacles: *Aigües encantades*, de Joan Puig i Ferrer, dir. Ramon Simó; *Primera Plana* de Ben Hecht i Charles MacArthur, dir. Sergi Belbel; *Maria Rosa* d'Àngel Guimerà, dir. Àngel Alonso; *Refugiats* de Sergi Pompermayer, dir. David Plana; *Dissabte, diumenge i dilluns* d'Eduardo De Filippo, dir. Sergi Belbel; *La barca nova* d'Ignasi Iglésias, dir. Joan Castells. Altres treballs en teatre: *L'alfabet de l'aigua o quan les gotes no saben on caure*, Cia. La d'Hac, dir. Rafel Duran; *Parracs sobre textos de Bertolt Brecht*, Cia Parracs, dir. Joan Castells; *Romeo y Julieta* de William Shakespeare, UR Teatro, dir. Helena Pimenta; *Mala Sang* de Savid Plana, dir. David Plana, Sala Beckett; *Trabajos de amor perdidos* de William Shakespeare, UR Teatro, dir. Helena Pimenta; *La màquina d'aigua* de David Mamet, dir. Àlex Rigola, Sala Beckett; *Suite* de Carles Batlle, dir. Toni Casares, Sala Beckett; *Bodas de sangre* de Federico García Lorca, dir. Ferran Madico. Grec 2001.

En televisió ha treballat a les sèries *Ventdelplà*, *El cor de la ciutat*, *Sitges*, *La Lloïl*, *Des del balcó* i *Valèria*.

Cor Lieder Càmera

El Cor de Cambra Lieder Càmera va ser fundat a Sabadell l'any 1990 per Josep Vila i Casañas, que en fou director titular i posteriorment artístic. Glòria Coma i Pedrals n'ha estat directora adjunta. L'actual director titular és Xavier Pastrana, i l'Oriol Castanyer n'és els sotsdirector.

Diversos directors de prestigi han dirigit Lieder Càmera, entre els quals podem destacar Josep Pons, Jordi Savall, A. Ros Marbà, Salvador Mas, Manel Valdivieso, Edmon Colomer, Salvador Brotons, J. L. López Cobos, Arturo Tamayo, Ana Isabel Ramos, Eric Ericson, Frieder Bernius, Günter Theuring, G. Nosedà, Lutz Köler, Franz Paul Decker, Trevor Pinnock, Helmut Rilling, Harry Christophers i Eiji Oue.

Lieder Càmera ha col·laborat amb grups instrumentals reconeguts com el Clemencic Consort, The Sixteen, The English Concert, el Drottningholm Baroque Ensemble, l'Orquestra de Cambra Nacional d'Andorra, la Capella Reial de Catalunya, l'Orquestra Barroca de Sevilla, l'Orquestra Barroca Catalana, l'Orquestra del Teatre Lliure, l'Orquestra de Cambra del Liceu, l'Orquestra de Cadaqués, l'OBC, l'OSV, la JONC i la JONDE.

Des del 1993 ha col·laborat amb el Festival Internacional Castell de Peralada, on ha participat en les produccions de les òperes *L'elisir d'amore*, *Il turco in Italia*, *Pepita Jiménez*, *El rapte en el serrall*, *Carmen*, *El barber de Sevilla*, *Il tabarro*, *Orfeo i Euridice*, *Elektra* i *Madama Butterfly*.

L'estiu del 1997 va participar en l'espectacle de Carles Santos *La pantera imperial*, amb un gran èxit de públic i de crítica. L'espectacle es va representar a Edimburg, París, La Haia, Lió, Sevilla, i a diferents ciutats de Catalunya, i el 2010 s'ha representat de nou al Teatre Lliure de Barcelona.

Lieder Càmera ha estat convidat a participar en importants Festivals Internacionals de Música com el d'Edimburg, Montpeller, Pau Casals a Cuixà, Vinçà a França, 30 Nits de Sabadell, Músiques del Mon a Girona, Torroella de Montgrí, Schubertiada de Vilabertran, Santa Florentina a Canet de Mar, Llivia, Festival de Música Antiga de Barcelona, Festival Chants Sacrés de Méditerranée a Marsella.

També ha actuat a diferents ciutats de l'Estat espanyol com Madrid, Saragossa, Granada, Valladolid, Santiago de Compostela, La Corunya, Sevilla, Jerez, Múrcia, Torrevella i Hondarribia. Lieder Càmera ha enregistrat fins ara quatre discs compactes, dos amb cançons populars i tradicionals catalanes, un de dedicat al repertori per a cor i piano, amb el pianista Adolf Pla, i un altre amb Poemes de Miquel Desclot musicats per Josep Vila i Casañas.

Durant el 2010, amb motiu del 20è aniversari del cor, Lieder Càmera ha engegat el projecte Cançónova: l'enregistrament d'un doble CD amb una selecció de cançons representatives de la Nova Cançó, les quals han estat harmonitzades pels músics de més prestigi del nostre país compromesos amb el cant coral.

www.corliedercamera.com

Sala Gran

Del 14 al 31 d'octubre de 2010

Espectacle recomanat a partir de 15 anys

Durada:

Primera part: 50 minuts

Entreacte

Segona part: 50 minuts

Horaris:

Dimecres, 16.30 i 20 h; dijous 17 h; divendres, 20 h;
dissabte, 21.30 h; diumenge, 18 h.

Preus:

10-26 €

Col·loqui:

divendres 22 d'octubre

Exposició:

Joan Maragall, el poeta extasiat

Al vestíbul principal

Amb el suport de la Institució de les Lletres Catalanes

Estrena de l'espectacle:

Festival Temporada Alta de Girona el 9 d'octubre de 2010

Més informació a:

www.tnc.cat

www.tnc.cat/facebook

www.tnc.cat/youtube

www.tnc.cat/twitter

www.tnc.cat/issuu

Informació pràctica www.tnc.cat

Venda d'entrades i abonaments

Tel·Entrada

- www.telentrada.com
- 902 10 12 12
- Xarxa d'oficines de Caixa de Catalunya de dilluns a divendres de 8 a 14.30 h
- Caixer del vestíbul principal.
Recollida d'entrades

Taquilles del TNC

Plaça de les Arts, 1 (Barcelona)
933 065 720

De dimecres a divendres, de 15 a 20 h

Dissabtes de 15 a 21.30 h

Diumenges, de 15 a 18 h

Horaris especials per a les funcions de matí.

L'hora abans de l'inici de les representacions, venda i recollida d'entrades exclusivament per a la funció d'aquell dia. Venda subjecta a disponibilitat.

Tiquet Rambles

Palau de la Virreina

La Rambla, 99 (Barcelona)

De dilluns a diumenge de 10 a 20.30 h

Abonaments

- www.telentrada.com
- 902 10 12 12 (Tel·Entrada)
- 933 065 720 (TNC)
- Taquilles del TNC
- Atenció a l'abonat: 933 065 707
abonat@tnc.cat www.tnc.cat/abonat

Grups: 933 065 707 grups@tnc.cat

Servei educatiu:

933 065 740 serveieducatiu@tnc.cat

Empreses: 933 065 755 empresa@tnc.cat

Apropa Cultura: 933 065 740

apropacultura@tnc.cat

www.apropacultura.cat

Accessibilitat. A totes les sales del TNC hi ha espais reservats per a persones que utilitzen cadira de rodes. Per tal de garantir una atenció adequada a les seves necessitats, és recomanable trucar al 933 06 57 20. Els vehicles que transporten minusvàlids tenen reservades places d'aparcament al carrer Padilla. Web accessible. Funcions amb audiodescripció.

Restaurant del TNC

Gestionat per Singularis:

Restaurant

Obert de dimecres a dissabte, amb dos espais:

- Restaurant per sopar i prendre una copa en finalitzar les funcions.

També amb menú d'entreacte.

- Espai per a dinars i sopars per a grups (amb reserva prèvia).

Cafeteria del vestíbul principal

Oberta des d'una hora abans de l'inici de la funció fins a l'últim entreacte.

Bar del vestíbul de la Sala Tallers

Obert des d'una hora abans de les representacions.

La Terrassa del Teatre

Durant els mesos d'estiu, el Restaurant baixa al peristil per gaudir del bon temps a l'aire lliure.

Informació i reserves: 933 065 729

restaurant@tnc.cat www.tnc.cat/restaurant

Llibreria del TNC Proa Espais

Oberta des d'una hora abans de les representacions fins després de l'entreacte (excepte en les funcions matinals i escolars)
933 065 700 (ext. 243)

llibreria@tnc.cat www.tnc.cat/llibreria

Visites guiades

Dimarts i dijous de 10 a 13 h, cada hora.

Preu: majors 18 anys, 5€; menors 18 anys, 3€

Grups reduïts (de 15 a 35 persones)

Reserves: 933 065 749 visites@tnc.cat

Videoteca

Compta amb el fons audiovisual del Centre Dramàtic de la Generalitat, de la Companyia Flotats i del TNC.

Reserves: videoteca@tnc.cat

Com arribar al TNC

Autobús. **Línies 6, 7, 10, 56, 62, 92 i B21**

Nit Bus: N0, N3, N7 i N9

Metro. **Línia 1 (Glòries i Marina)**

Línia 2 (Monumental)

Tramvia.T4 (Auditori Teatre Nacional)

T5 (Glòries)

Bicing. Meridiana/Padilla i Padilla/Ribes

Taxi. Padilla/Meridiana i Sancho

d'Àvila/Meridiana

Renfe. Clot i Arc de Triomf

Autocar. Estació del Nord

Pàrquing. Carrer Padilla (preu especial) amb accés directe al TNC.

Accés a la Sala Tallers

L'accés a la Sala Tallers i a les taquilles d'aquesta sala és pel carrer Padilla, cantonada carrer Ribes.

Patrocinadors

Protectors

Benefactors

Col·laboradors

